



Kristian Thulesen Dahls afskedstale ved Dansk Folkepartis ekstraordinære årsmøde

Taler

Kristian Thulesen Dahl
Formand for Dansk Folkeparti

Dato

23. januar 2022

Sted

Herning

Omstændigheder

Kristian Thulesen Dahl valgte i januar 2022 at gå af som formand for Dansk Folkeparti efter partiets valgnederlag til kommunalvalget i 2021.

Kære alle

Velkommen til ekstraordinært årsmøde.

Vi er samlet her i Herning. Desværre ikke på helt samme sted. I er i kongrescentret – jeg lidt derfra. Godt nok er jeg ude af isolationen efter at være smittet med corona. Men coronapasset har jeg ikke endnu. Så jeg kan desværre ikke være sammen med Jer i salen – men jeg kan se Jer – og mærke Jer. Jeg ved også godt, at det er en lidt underlig situation, vi står i. Jeg tror, vi alle er lidt spændte på, hvordan det hele skal gå. Men hør her: Vi har et fælles ønske om at gøre dette til en god søndag. Hvor vi igen viser omverdenen, at vi i en svær tid kan stå sammen og komme godt videre.

Og når vi mødes, skal vi vise hinanden respekt. Også selvom vi er uenige. Det er faktisk det, der indtil for få år siden var en af årsagerne til, at vi altid kunne mødes og feste – have det sjovt. Uden intriger i baren. Det skal vi tilbage til.

Jeg går i dag af som formand for vores parti. Det er en konsekvens af, at vi ikke har fået den nødvendige opbakning ved de seneste valg. Nu må en ny formand stå i spidsen i forsøget på at få vendt udviklingen.

Men det er også en håndsrækning til dem, der de seneste år har ønsket min afgang – og som i forsøget på at gøre livet så surt for mig som muligt – også har gjort det trøls for så mange af Jer andre. Vi ønsker alle at kæmpe for vores politik, men ikke mange af os orker de intriger og magtkampe, som tydeligvis

har udspillet sig de seneste år.

Jeg stopper således som formand i et håb om, at det kan medvirke til, at partiet kan genfinde sig selv – komme godt videre. Og jeg går samtidig af som en stolt mand. Stolt over at have fået lov til at stå i spidsen for Jer de seneste 10 år. Stolt over at have været en del af vores fælles succeser de sidste snart 27 år.

Da jeg voksede op i Nørre Snede – 38 km herfra – drømte jeg om at være med til at præge udviklingen i vort samfund. Jeg havde dog ingen som helst anelse om, hvordan jeg ville kunne gøre det. At jeg så i dag – 40-50 år senere – har haft lov til at have en så central rolle i så mange år – det er jeg dybt taknemmelig for.

Det skylder jeg stor tak for. Til Jer som er samlet her i Herning i dag. Til alle vores medlemmer rundt i hele landet. Men også til dem, der har været med på rejsen gennem årene. De titusindvis af danskere, som gennem årene har kæmpet kampen sammen med os som aktive i partiet. De hundredtusindvis af danskere, som valg efter valg har bakket os op, så vi i byråd, regioner, Europa-Parlament og Folketing har kunnet stille vores forslag. Få indrømmelser i forhandlinger.

Alle de danskere, som siden 1995 har været afgørende for, at vi har kunnet forlange stramninger i udlændingepolitikken, indførelse af ældrecheck. Krævet værdighed i ældreplejen. Afgørende for at vi har kunnet vinde folkeafstemninger om EU-forbehold. Vi var INTET uden de danskeres opbakning.

Lad os i tankerne sende en tak til alle de af vores landsmænd, som i årenes løb har gjort vores indflydelse mulig. For nok er de her ikke i dag. Måske stemte de ikke engang på os ved sidste valg. Men de har været med til at sikre DF den indflydelse, som vi har haft i vores snart 27 år lange historie. Og hvilken historie! Så en stor tak og en tanke til Jer.

Det skal vi huske i denne tid. For indrømmet. Vi er udfordret. Indrømmet. Vi gør det til tider svært for os selv. Indrømmet. Det ser ikke for kønt ud – vi får ikke høje stil-karakterer.

Men netop i svære tider – netop nu – skal vi huske alt det, som samler os. Huske hvorfor vi overhovedet er her. Der er masser af fokus på vores uenigheder. Men samlet set. Der er meget mere, vi er fælles om. Det er derfor, vi er her!

Vi vil holde sammen på Danmark – vi vil sikre den tryghed, som er afgørende for de kommende generationer.

Vi vil sikre et selvstændigt Danmark. Med en håndfast værdi- og udlændingepolitik. Sikre ordentlige forhold for vores ældre, vores udsatte, vores handicappede medborgere. Sikre trygheden for de unge i nattelivet.

Vi har faktisk været drevet af de samme grundlæggende mål, siden vi stiftede DF 6. oktober 1995.

Og vi har opnået store resultater. Vi har grund til at være stolte over vores bedrifter. Så rank ryggen – løft hovedet. Og lad os i fællesskab se tilbage på nogle af de afgørende begivenheder, vi kan glæde os over.

1995/1996

Det hele startede på ruinerne af Fremskridtspartiet. Et fuldstændig kaotisk landsmøde i september 1995. Kresten Poulsen, der råbte fra talerstolen, mens dirigenterne forgæves forsøgte at stoppe ham. For et par måneder siden var jeg til en af dirigenternes bisættelse. Ole Pilgaard Andersen. En mand, der nåede 40 års-jubilæum som byrådsmedlem. Sammen med Oles familie mindedes jeg hans frustration over begivenhederne dengang, men også glæden over, hvad vi i fællesskab havde skabt efterfølgende.

Jeg kan huske, hvordan vi onsdagen efter landsmødet samledes hos Pia og Henrik i Gentofte. Og hvor også blandt andre Ole Donner, Poul Nødgaard, Peter Skaarup var med. Poul Nødgaard, der altid mindede os om, at “livet er en gave”!

Vi var enige om, at vi måtte stifte et nyt parti – vi kunne simpelthen ikke længere se os selv i det kaotiske Fremskridtsparti.

Fredag den 6. oktober skulle det ske. Men først måtte jeg rejse hjem til mit bagland i Vejle amt (som det hed dengang) og spørge om lov. På Jerlev kro var medlemmerne mødt talstærkt frem – og det bølgede lidt frem og tilbage. Indtil Kaare Graversen – bagerst i salen – rejste sig og tog ordet: “Det er en vanskelig situation, sagde Kaare. Men uanset hvad I når frem til, skal du rejse afsted med opbakning fra os”.

Der faldt en sten fra mit hjerte. Opbakningen var klar. Fredag morgen rejste jeg igen til København velvidende, at i dag – den 6. oktober 1995 – annoncerede vi det nye parti: Dansk Folkeparti!

— — —

1999

I 1999 sad jeg i folketingsalen ved siden af Pia, da statsminister Poul Nyrup Rasmussen fra talerstolen ved åbningsdebatten sagde: “I mine øjne – stuerene det bliver I aldrig”.

De ord – dem tror jeg aldrig, Nyrup – eller socialdemokraterne for den sags skyld – glemmer. De var skelsættende. Vi var meget spændte på, hvordan Nyrups angreb ville blive modtaget. Men det blev en ren boomerang. Et kæmpe selvmål. For de fleste danskere brød sig ikke om, at man på den måde udskamte et parti, der i de fleste danskeres øjne blot påpegede de åbenlyse problemer, der var – og er – med en for voldsom indvandring.

Udtalelsen dengang fra Nyrup er blevet synonym med et politisk flertal, der ikke tog indvandringens problemer alvorligt. Der forsøgte at holde kritik nede. Uden at vi dengang i oktober 1999 anede, at netop denne sekvens fra Folketingets talerstol ville få en så kæmpestor betydning for os. Både for vores fremgang ved valget i 2001 – men også for vores mulighed for at være talsmand for alle de danskere, der følte sig forrådt af et Socialdemokrati – der sammen med de andre partier – ikke tog danskernes bekymring alvorlig.

— — —

2000

Men inden vi i 2001 fik det, der er døbt “det lille systemskifte”, skulle vi i 2000 kæmpe for vores valuta. Vores kroner. I marts 2000 havde flertallet i Folketinget nemlig set, at der i meningsmålingerne var et stort flertal for at skrotte kronerne til fordel for euro. Og det skulle udnyttes.

En folkeafstemning blev derfor udskrevet til afholdelse den 28. september og de

EU-glade partier troede, at sejren var hjemme.

Vi var nogle andre, der tænkte anderledes. Der ville give dem kamp til stregen.

Med den nu desværre afdøde Jens Peter Bonde som omdrejningspunkt fik nejsigerne koordineret godt undervejs. Jeg selv fik glæden af at deltage i mange møder med folk, som normalt er vores politiske modstandere, men som vi i denne sag delte synspunkt med. Vi havde et fælles ønske, der var større end vores modsætninger; nemlig at sikre dansk suverænitet og selvbestemmelse.

Søren Espersen og jeg tog til møder hos Tilsted ved Holstebro og fik lavet den kampagne for DF, som siden viste sig så succesfuld. Det blev nemlig kampagnen FOR kronen. Ikke IMOD euroen.

Og da vismændene i foråret kom med deres rapport om euroen, som sagde, at de økonomiske fordele ved projektet var "små og usikre", stod det mere og mere klart for danskerne, at euroen var – og er – et politisk projekt, mere end en økonomisk nødvendighed. Tilhængernes ord dengang om, at vi ville ende som en øde ø i Atlanterhavet, afviste danskerne som endnu en gang tågesnak. Den 28. september 2000 stemte 53,2 procent for at bevare kroner.

Danskerne havde talt. Og siden dengang er en større andel af danskerne blevet overbevist om, at vi havde ret dengang. Men tænk sig – havde vi ikke vundet, havde vi uigenkaldeligt mistet vores egen valuta.

Kan vi ikke godt tillade os at være en smule stolte over det bidrag i Danmarkshistorien?

— — —

2001

Som jeg nævnte blev valget i november 2001 afgørende for vores direkte indflydelse. Vi gik fra 13 mandater til 22. Og fik flertal sammen med Venstre og de konservative. Det blev udgangspunktet for et rigtig godt samarbejde i årene derefter.

To af vores nyvundne mandater var Søren Krarup og Jesper Langballe. To

fantastiske mennesker. To, der allerede i årtier havde kæmpet den samme politiske kamp som os, bare fra andre platforme. Nu skulle vi gøre det sammen!

Jeg husker, hvordan den nye statsminister Anders Fogh Rasmussen satte sig godt tilrette på sin stol i folketingsalen, når Søren eller Jesper tog ordet. Så kom der nemlig guldkorn.

Allerede i 2002 – få måneder efter valget – lavede vi den første store strammerpakke på udlændingeområdet. Bertel Haarder var ministeren, der skulle forhandles med. Jesper og Søren var ikke sådan at få på plads, så Haarder blev på et tidspunkt i forhandlingslokalet så rasende, at han tog hele sin store bunke papirer og smed dem ned i bordet, så de fløj til alle sider.

Godt Peter Skaarup var med som fredsmægler, så forhandlingerne fortsatte. For det blev starten på den lange række af stramninger i udlændingepolitikken, der har medført, at vi i Danmark – trods alle de problemer, der stadig er, selv fortsat kan bestemme. Ikke som i Sverige, hvor de er kommet 20 år for sent i gang og hvor der er en helt reel risiko for, at det er blevet for sent.

Det var også i de år, vi fik indført ældrechecken. 2003. Dengang som en midlertidig ydelse på 5.000 kr. Året efter fik vi den gjort permanent og siden hen forhøjet flere gange. Her i 2022 er den fulde ældrecheck nu på 18.600.

Ældrechecken – sammen med stoppet i 2019 for den systematiske mindreregulering af pensionen gennem den såkaldte satspulje – er altså også nogle af de landvindinger, vi godt kan være stolte af.

Og så sent som i fredags landede vi så endnu en aftale til gavn for landets pensionister. Vi fik nemlig igennem, at modregningen af arbejdsindtægt i folkepensionens grundbeløb og pensionstillæg helt afskaffes. Ligesom en ægtefælles eller samlevers indkomst heller ikke skal betyde modregning. Dette vil også gælde for førtidspensionister.

Aftalen viser, at vi slår til og gennemfører klassisk DF-politik, hver gang muligheden opstår og uanset, hvem det opstår med!

2014/2015

De største vælgersucceser i vores historie kommer i 2014 og 2015. Valget til Europa-Parlamentet i sommeren 2014 giver os hele 4 mandater. Og ved folketingsvalget i juni 2015 får vi valgt 37 folketingsmedlemmer. Medlemmerne strømmer også til – set i bakspejlet gik det os nok nærmest for godt – for hurtigt....

Men vores position gjorde det muligt – nærmest ene parti – at forsvare retsforbeholdet ved den afstemning, som de EU-glade partier havde lovet hinanden og som blev udskrevet til 3. december 2015. Ligesom med folkeafstemningen om euroen i år 2000, troede partierne, at de nemt kunne få overtalt danskerne. Men ved en gedigen kampagne – gode argumenter – stemte 53,1 procent af danskerne for at bevare retsforbeholdet.

Endnu engang havde DF en afgørende finger med i spillet. Endnu engang medvirkede vi til at skrive Danmarkshistorie. Sikre dansk suverænitet og selvbestemmelse. Denne gang over vores retspolitik og udlændingepolitik. Det kan vi altså også godt tillade os at være lidt stolte over.

Ligesom vores pres for grænsekontrol gav pote ved årsskiftet 2015/2016. Vi har i dag en helt anden kontrol ved grænsen – både fysisk og med elektronik – end man havde forudset, da Danmark indtrådte i Schengen-samarbejdet med de åbne grænser tilbage til marts 2001. Det er vores fortjeneste! Og hver gang EU vil stoppe os, råber vi op. Vi vil selv bestemme, hvilken kontrol, der er nødvendig ved vores grænser. Så simpelt er det!

Op til i dag har der været meget fokus på vores udfordringer. Det er bestemt forståeligt. Men vi skal huske, at i politik – som i mange andre af livets forhold – går det op og ned. I politik er der bare ekstra fokus hele tiden. Vi bliver målt og vejret – i dag med de sociale medier – nærmest hvert sekund.

Det betyder også, at succeser – positive fortællinger – kan blive selvforstærkende. At succes avler ny succes. Men også den modsatte vej. At fortælling om nedtur bliver selvforstærkende. At nedtur simpelthen i sig selv avler yderligere nedtur.

For hvad er det, der stopper fortællingen? Hvordan får man det vendt?

Jeg kan huske, hvordan de radikale i 2005 fik en pludselig stor fremgang. Der var en kort tid, hvor den daværende radikale leder, Marianne Jelved, var kult. Når jeg var til debatmøder på uddannelsessteder, stod unge i kø for at møde de radikale og hylde Marianne Jelved.

Det gav dem en selvtillid, der resulterede i, at de formulerede kravet om en radikal ledet regering. Og så var det, som om det gik op for danskerne, hvad det ville betyde.... Vælgerne flygtede og Naser Khader og Anders Samuelsen (ja – de var begge radikale dengang) gik fra de radikale og stiftede sammen med den konservative Gitte Seeberg – Ny Alliance.

Hvad skete så?

Ny Alliance storhittede. De trak masser af folk til. På et tidspunkt gik de tre stiftere gennem gågaden i Horsens for at samle underskrifter. De gik som rockstjerner. Flok flokkedes omkring dem. Det var før corona, kan I nok høre. De fik i starten en betydelig opbakning, men faldt sammen igen som en klud ved det efterfølgende folketingsvalg. Efterfølgende blev de til Liberal Alliance og kæmper en kamp ofte tæt på spærregrænsen.

Herefter blev det SF's tur. Under ledelse af Villy Søvndal. I 2009-10 kunne opturen næsten ikke stoppe. Ca. 20 procent lå SF til i flere målinger. Men hvad der kommer nemt går nemt – og frem mod valget i 2011 tabte SF det meste igen. Kom i regering men nederlagsfortællingen var startet – kunne ikke stoppes – og DONG-salget til Goldman Sachs var dråben, der fik nedsmeltningen til at blive total. Det har taget en del år at komme tilbage i form igen.

Vores venner hos de konservative har bestemt også haft deres. Efter storhedstiden med Poul Schlüter, der sagde: Det går op og det går ned – men det skal nok gå altsammen. Dengang i 1984 hvor de konservative sad med 42 mandater i Folketinget – var største parti. Poul Schlüter havde ret – bare man venter længe nok. For mange år efter Schlüter – ved valget i 2015 – fik de konservative 3,3 procent af stemmerne. Lå faktisk i en måling efterfølgende på 2,3 procent. Snublende nær exit fra Folketinget.

De dårlige fortællinger stod i kø – og nedturen ville ingen ende tage. Men da det hele så allermest sort ud – og man nærmest opgivende havde rakt ud efter

borgmesteren i Viborg – Søren Pape, der som ny formand ikke var medlem af Folketinget – begyndte alle at arbejde for det samme. For fællesskabet. Og ved sidste valg var en fordobling fra 3,3 procent i 2015 til 6,6 procent i 2019 en kæmpesucces. Og som jeg siger: Succes avler succes – så nu ligger de konservative til 16-18 procent, hvis der var valg i dag.

Hvad er læren af alt dette? Det er ikke at give op. Anerkende at det går op og ned. Men huske at der altid er en vej frem. Det handler om, hvorvidt vi selv lader nedgang blive den eneste fortælling. Eller vi også italesætter alt det, som lykkes. Som man skal bygge videre på. Der er ikke mange, der tiltrækkes af en taber. Der er mange, der tiltrækkes af en vinder. Læren er, at vi selv er med til at forme fortællingen.

Er glasset halvt fyldt eller er det halvt tomt? Man kan godt anerkende udfordringer – lære af fortidens fejl – uden at man skal dvæle ved dem til evig tid. På et tidspunkt skal livet gå videre. På et tidspunkt skal man se mulighederne – bygge på det, der lykkes.

Vi må ikke glemme alle de gode ting, vi også har med. Husk vi ser det, som vi kigger efter. I kender det godt: I har skiftet bil – og den model, I har købt, er der stort set ingen af på vejen. Men dagen efter synes I, der kører utrolig mange rundt i nøjagtig den samme model.

Jeg kan huske alle de mange, mange møder – på kroer, hoteller, forsamlingshuse. Stopfyldt af debatlystne danskere – endda så mange, at der sidder folk i vindueskarme, står folk ude på gangen.

Jeg kan huske utallige fantastiske eftermiddage på gågader og torve. Med kaffekander – eller endda kaffevogn – kanelnegle og vindmøller til børnene. Jeg kan huske, hvordan vi tilbage i 1995 i bidende kulde samlede underskrifter og hvordan vi talte om, hvilke byer, der i deres gågade havde levende ild, som man kunne varme sig ved.

Jeg kan huske vores 20 års jubilæumsårsmøde i 2015, som vi afholdte ude i Jyske Bank Boxen her i Herning. En weekend der følte som en lang fest.

Jeg kan huske de mange dage og aftener, jeg har haft sammen med mange af Jer tillidsfolk, hvor vi har drøftet partiets situation efter valget i 2019 – prøvet at finde en vej frem igen. Det lykkedes ikke helt – men møderne med Jer ville jeg ikke være foruden.

Jeg kan huske de tillidsmandsmøder, vi har haft, der er sluttet ved klaveret og baren og hvor den hyggelige snak aldrig ville tage en ende.

Jeg kan huske festerne ved årsmøderne, hvor vi næsten altid kunne få orkestret til at spille én sang mere. Så vi lige kunne få den sidste dans eller fællessang.

Jeg kan huske de fodboldkampe til vores sommergruppemøder, hvor Søren Espersen som dommer altid sørgede for, at vi MF'ere – helt fortjent selvfølgelig – endte med at vinde over personalet.

Jeg kan huske alle de gode, konstruktive, sjove møder i vores hovedbestyrelse.

Jeg kan huske den forhandling, hvor Lars Løkke Rasmussen på Anders Samuelsens ønske serverede sushi til aftensmad i finansministeriet og hvor jeg var lige ved at gå i vrede – lige indtil det så viste sig, at Løkke OGSÅ havde bestilt flæskesteg. Så blev jeg hængende – og landede iøvrigt en god politisk aftale.

Jeg kan huske den forhandling i finansministeriet, hvor det hele var ved at gå op i hat og briller, men hvor daværende finansminister Thor Pedersen hentede nogle kolde øl. Grønlandske øl vel og mærke. Med bemærkningen: Hvis den grønlandske is alligevel smelter, kan vi da lige så godt for noget godt ud af det. Jeg kan huske, da vi gav den gas til en af Kim Christiansens fantastiske egenproducerede sange om DF.

Mange af Jer har på tilsvarende vis masser af gode minder. Tænk på dem. Glæd Jer over dem! Alle Jer, der har været med på rejsen, vil jeg gerne sige tak. Vi har haft det godt. De positive oplevelser er klart i flertal.

Men rejsen behøver ikke være slut her. Vi kan overraske og komme igen. Tilføje nye kapitler til vores fantastiske historie i fremtiden. Hvis vi vil! Hvis vi kan samle os!

Der er sket en normalisering af den politiske debat her efter corona. Mette Frederiksen kan ikke længere gå på vandet. Danskerne har fået øjnene op for, at hun har drevet den for vidt i iveren efter selv at bestemme. Dag for dag kommer der nyt frem om mink-skandalen og spændende bliver det, når kommissionen aflægger sin samlede rapport om skandalen til sommer.

Jacob Ellemans Venstre er snart svært at kende i forhold til de radikale. Det vidste vi jo egentlig godt, men ikke hvor hurtigt han ville sejle venstreskuden derhen. Det er gået stærkt. Jacob ser tydeligvis sin vej til regeringsmagt over de

radikale – men husk Jacob – prisen kan blive for høj. De radikale har et hovedansvar for, at der gik så mange år, før vi her i landet kunne begynde at tage problemerne med indvandringen alvorligt.

Og hvor vidt Venstre har spændt ser vi af, at den tidligere formand, Lars Løkke, nu har skabt sit nye parti Moderaterne, hvorfra han søger at holde os udenfor indflydelse. Alt i mens partiets tidligere næstformand, Inger Støjberg, har gjort det klart, at hun fortsætter sin politiske kamp for alt det på værdi- og udlændingepolitikken, som vi i DF også hylder.

Inger er blevet sat nogle måneder bagud på grund af den helt igennem groteske rigsretssag – men alle os, der følger hendes opdateringer hver uge kan se en kvinde, der slet ikke er færdig med at kæmpe den politiske kamp. Når Inger er klar igen, efter afsoning, skal hun derfor også vide, at hun fortsat er meget, meget velkommen til at kæmpe den kamp her sammen med os.

Der ER mange muligheder i fremtiden. Det handler om at gribe dem.

Det handler om at lære af fortiden

Men huske at leve i nutiden

Men også at glæde sig til fremtiden. Tro på en god fremtid!

Der er mange ting, vi kunne have gjort anderledes, når vi kigger os tilbage. Jeg kunne have gjort anderledes. Men jeg kan love Jer én ting:

Det kan godt være, at jeg ikke fik gjort alting, så godt som jeg gerne ville. Men jeg gjorde det, så godt jeg kunne.

I dag tager en ny stafetten. Tak til Martin, Morten og Merete for at stille sig til rådighed. Inden jeg helt takker af, skal I lige have et par ord med på vejen.

Kære Martin, Morten og Merete. De 3 M'er. I er nogenlunde jævnaldrende. Merete ældst – Morten yngst. Men bare rolig Merete – det kan man ikke se.

I har alle tre været med længe. I var også med dengang, det ikke var absolut populært alle steder at være DF'er. Så I har alle tre vist, at I er med både i medgang og modgang. Det er godt stof at være lavet af, når man skal være formand.

I har også kendt hinanden i rigtig mange år. Kæmpet på det samme hold. Det ser jeg gerne, at I fortsætter med – også efter i dag – og efter en af Jer er blevet valgt som ny formand.

Husk altid på hvorfor I besluttede Jer for at kæmpe DF-kampen i første omgang. Og husk at et splittet hold ikke kan vinde kampe.

Kære Merete

Din kæmpe styrke er din ligefremhed. Din evne til at sige tingene uden omsvøb – samtidig med, at du altid er ordentlig og saglig.

Kære Martin

Din kæmpe styrke er din ægthed. Hvad man ser, er hvad man får. Dit hjerte brænder for udlændingepolitikken. Vores vigtigste sag.

Kære Morten

Din kæmpe styrke er dine retoriske gaver. Det er virkelig svært for en modstander at vinde en diskussion med dig.

Kære Jer 3 M'er

Vi har i partiet i mange år nydt godt af Jer tre hver især. I har alle bidraget med rigtig meget til DF. Vi har brug for Jer alle tre også fremover. Så til den af Jer, der vælges i dag, vil jeg sige: Vis storhed og giv plads til de to andre.

God kamp til Jer nu. Og held og lykke til os alle sammen på vores videre fælles rejse for Danmark.

Tak for ordet.

Kilde

ditoverblik.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Afskedstale, Dansk Folkeparti

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kristian-thulesen-dahls-afskestale-ved-dansk-folkepartis-ekstraordinaere-aarsmoede-2022>